

VÁRATLAN MEGOLDÁS

Dani új iskolája nagyon különbözött a régitől. Most, hogy már hatodikos volt, egy sokkal nagyobb iskolába járt, ahol sokkal több diák volt. Az órák nehezebbek voltak, és több házi feladatot is kapott.

De Dani leginkább a többi gyerek miatt aggódott. Néhányuk annyira undoknak tűnt! Dani senkit sem akart feldühíteni.

Átvetette a hátizsákját a vállán, és kiment a folyosóra. Mindenhol voltak gyerekek. Lesütötte a szemét, és megpróbált átfurakodni közöttük anélkül, hogy bárkibe is beleütközött volna. Néha úgy tűnt, mintha már azzal feldühítene valakit, hogy ránéz.

„Milyen volt a suliban? – kérdezte Apa aznap este. – Javult a helyzet?”

„Nem igazán” – felelte Dani. Apa letette a könyvét. „Emlékszel, amikor azt mondtad nekem, hogy attól félsz, a suliban valaki ok nélkül mérges lesz rád?” Dani bólogatott, miközben a házi feladatát bámulta.

Vajon tényleg beválik majd Apa ötlete?

„Van egy ötletem! – mondta Apu. – Próbáld meg rájuk mosolyogni.”

Hogy micsoda? Dani nem erre számított. „Hát nem is tudom – szólalt meg. – Ez elég furcsán hangzik.”

„Semmi furcsa nincs a mosolygásban” – mondta Anya.

Apa bólogatott. „Nem árthat, ha megpróbálsz. Emeld fel a fejedet, és próbáld meg rámosolyogni bárkire, akit látsz. Elég nehéz lenne feldühödni a mosoly miatt.”

Dani elgondolkodott Apa ötletén. Lefekvés előtt imádkozott róla, és békességet érzett. Rendben. Meg fogja próbálni.

Másnap reggel Dani leszállt a buszról. Sok-sok gyerek nyomakodott be az iskola ajtaján. Dani szokás szerint lehajtott fejjel sétált be.

De aztán visszaemlékezett Apa ötletére. *Csak mosolyogj!* – gondolta.

Mély lélegzetet vett, és felemelte a fejét. Épp egy idősebb fiú jött vele szemben. Legalább egy osztállyal Dani felett járt. Talán kettővel is. Sportmezt

viselt, és nagy, gyors léptekkel járt.

Dani majdnem elfordította a fejét. Azt gondolta, pontosan egy ilyen fiú lenne képes se szó, se beszéd nélkül az útjából.

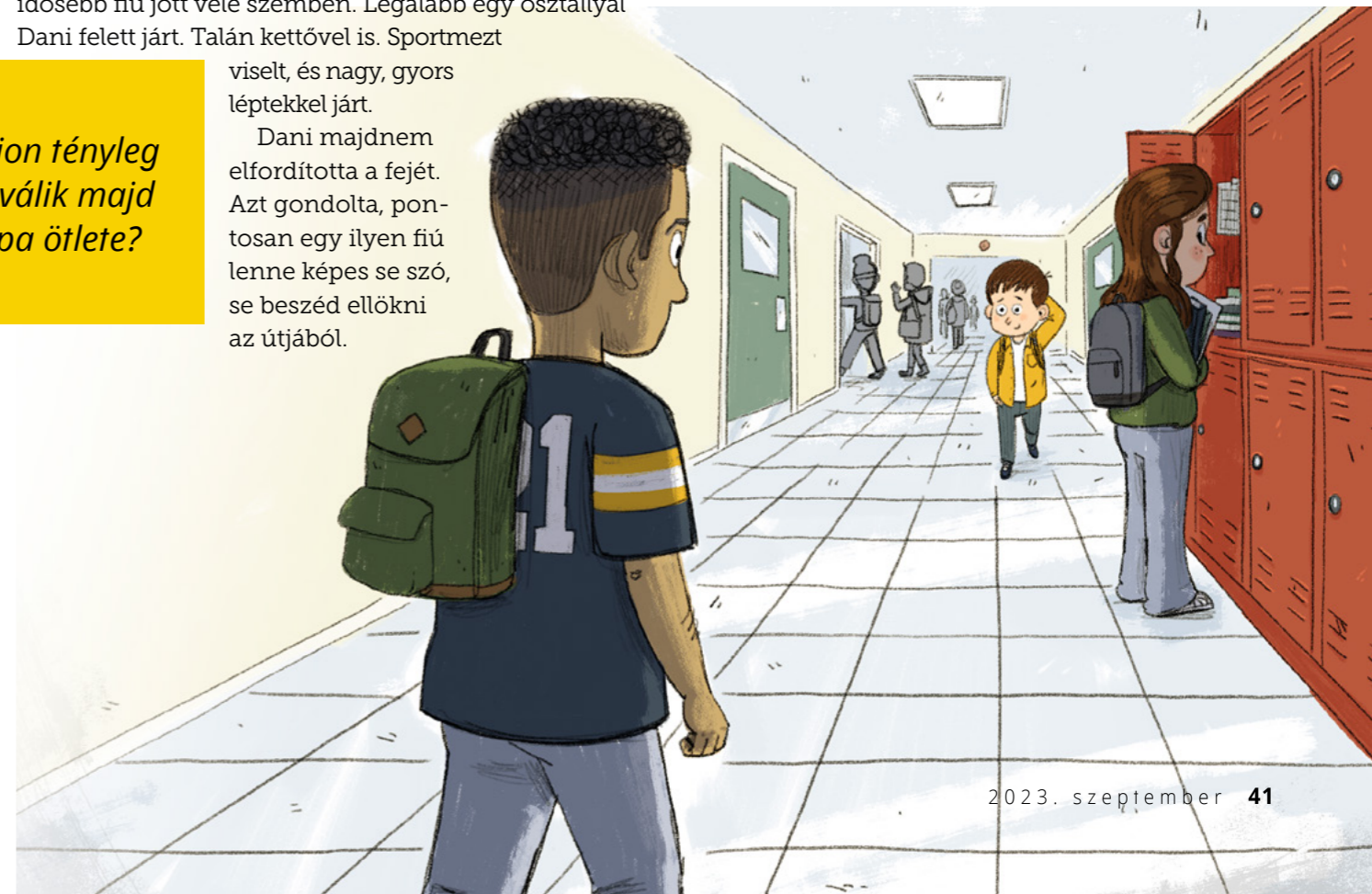
De Dani megígérte, hogy meg fogja próbálni. Így hát elmosolyodott.

A másik fiú arca egy kicsit felragyogott. Miután elhaladt mellette, Dani megállt egy pillanatra. Most már nem is izgult annyira!

Még több emberre rámosolygott az órájára menet. Majdnem mindannyian visszamosolyogtak rá! Apának igaza volt. Senki nem dühödött fel egy mosoly miatt.

Ahogy bement az osztályterembe, Dani arra gondolt, hogy egy új iskola talán nem is olyan ijesztő. Még sokat kellett tanulnia, és még mindig voltak aggodalmai. De a mosolygás segített. Talán a mosolya valaki másnak is segíthet majd jobban érezni magát. ●

A változás nehéz tud lenni! Lapozz a 38. oldalra további hasznos ötletekért.

Írta: David Dickson

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Pont akkor szólalt meg a csengő, amikor Nándi bácsi felírta a táblára a heti matek-házifeladatot. Nagyon sok feladatot adott!

Örökké tart majd megírni a házit!

„Pénteken kell leadni a házi feladatot – mondta Nándi bácsi. – Nincs kifogás!”

Mindenki sóhajtozott. Dani begyömöszölte a matekkönyvét a már amúgy is teli hátizsákjába.